

Sygnatura akt II AKa 359/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2022 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Andrzej Kot (spr.)

Sędziowie: SA Edyta Gajgał

SO del. do SA Andrzej Szliwa

Protokolant: Anna Konieczna

przy udziale Dariusza Sulikowskiego prokuratora Prokuratury (...) we W.

po rozpoznaniu 17 lutego 2022 r.

sprawy K. T.

oskarżonego z art. 157 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i oskarżycielkę posiłkową

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z 14 czerwca 2021 r. sygn. akt III K 150/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w ramach przypisanego w pkt I części rozstrzygającej czynu przyjmuje, iż oskarżony K. T. działał z zamiarem ewentualnym spowodowania u D. P. średniego uszczerbku na zdrowiu, a skutek w postaci ciężkiego, trwałego kalectwa w postaci ślepoty oka prawego pokrzywdzonej spowodował nieumyślnie i ten czyn oskarżonego kwalifikuje jako przestępstwo z art. 156 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, stwierdzając, że utraciło moc orzeczenie o karze łącznej,

- przyjmuje, że orzeczone tytułem środka kompensacyjnego w pkt III części rozstrzygającej zadośćuczynienie jest częściowe;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (stosując przepisy obowiązujące do dnia 23.06.2020r.) wymierza oskarżonemu karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 359/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z 14 czerwca 2021 r. sygn. akt III K 150/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
oskarżyciel posiłkowy			
oskarżyciel prywatny			
obrońca			

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego				
inny				
1.3. Granice zaskarżenia				
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia				
	w całości			
na korzyść		co do winy		
na niekorzyść	w części	co do kary		
			co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty				
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji				
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu			

	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
	<p>brak zarzutów</p>	

1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z (...) PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1. albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSEK</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
	<p>Apelację od wyroku wniósł obrońca oskarżonego zarzucając:</p> <p>1. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażąco obrażając przepisy postępowania: art. 4 kpk, 5 § 1 i 2 kpk oraz art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a to z</p>	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p> <p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p>	

wyjaśnień
oskarżonego, zeznań
pokrzywdzonej oraz
opinii sądowej
specjalisty-okulisty
J. O. z dnia
26 marca 2021r.
jak również nie
rozstrzygnięcia na
korzyść oskarżonego
niedających się
usunąć wątpliwości,
co doprowadziło do
błędnych ustaleń
faktycznych w
zakresie uznania
oskarżonego K.
T. za sprawcę
przestępstwa
opisanego w pkt I
wyroku tj. zbrodni
z art. 156 § 1
pkt 2 kk, podczas
gdy z prawidłowej
oceny ww. dowodów
wynika, iż oskarżony
K. T. uderzając
pokrzywdzoną w
dniu 25 czerwca
2018r. nie
przewidywał
możliwości oraz nie
godził się na
spowodowanie u
D. P. ciężkiego
uszczerbku na
zdrowiu w postaci
ślepoty oka
prawego;

2. rażącą
niewspółmierność
wymierzonej
oskarżonemu K. T.
kary 6 miesięcy
pozbawienia
wolności za czyn
opisany w pkt IV
części

	<p>dyspozytywnej wyroku tj. występki z art. 245 kk wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia okoliczności łagodzących, a w szczególności pojednania się oskarżonego z pokrzywdzoną, sposobu działania oskarżonego sprowadzającego się wyłącznie do werbalnego grożenia pokrzywdzonej podczas rozmowy telefonicznej, tła konfliktu oraz całej treści istotnej rozmowy z dnia 03 marca 2019r., a w szczególności reakcji pokrzywdzonej na wypowiedziane przez oskarżonego groźby (w tym również grożenia oskarżonemu przez pokrzywdzoną oraz braku rzeczywistych obaw u pokrzywdzonej ich spełnienia przez oskarżonego).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się częściowo zasadna. Trafny okazał się zarzut</p>			

kwestionujący
ustalenia w zakresie
realizacji znamion
strony podmiotowej
przypisanej
oskarżonemu.

Nie budzi
wątpliwości, że
pomiędzy
zachowaniem
oskarżonego a
skutkiem w postaci
ciężkiego uszczerbku
na zdrowiu D.
P. istnieje tak
związek kauzalny
jak i normatywny.
Innymi słowy
zarówno na
płaszczyźnie
związku
przyczynowego, jak i
normatywnej
stanowczo twierdzić
należy, że oskarżony
ów skutek
spowodował.
Wadliwie jednak Sąd
Okręgowy ustalił, że
skutek ów oskarżony
obejmował
umyślnością
(zamiarem
ewentualnym). Uraz
oka pokrzywdzonej
został wywołany
przez oskarżonego
w dość niejasnych
okolicznościach. Był
to cios zadany
pięścią w okolicy
oczodołu. Sama
pokrzywdzona nie
była w stanie
precyzyjnie
odtworzyć
mechanizmu
powstania tego
urazu. Ustalenie,

że spowodował go jednak cios pięścią w okolice gałki ocznej, nie jest ustaleniem dowolnym. Ma bowiem oparcie tak w wyjaśnieniach oskarżonego jak i opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej. Tak ustalony sposób działania sprawcy nie pozwala jednak kategorycznie twierdzić, że oskarżony przewidywał i godził się na spowodowanie u pokrzywdzonej takiego uszkodzenia oka krwawego, który doprowadził ostatecznie do ślepoty oka. Dodać należy, że oskarżony konsekwentnie zaprzeczał, żeby taki zamiar miał. Odmiennych ustaleń w tym zakresie nie można też wyprowadzić z okoliczności zajścia, osobowości sprawcy, czy też jego stosunku do pokrzywdzonej i zachowania po przestępstwie. Tylko wspomniany sposób działania stał się dla Sądu I instancji podstawą ustaleń o owej umyślności odnoszącej się do wywołanego skutku. Stwierdzić zaś w tej materii należy, że ślepotą prawnego

oka pokrzywdzonej nie jest typowym następstwem takiego zachowania jakie zostało oskarżonemu przypisane. Sąd I instancji spekuluje na temat siły ciosu oskarżonego, tracąc z pola widzenia, że w jego wyniku nie doszło do jakiegoś urazu głowy, typu wstrząs mózgu itp. Pokrzywdzona nie przewróciła się. W dniu zdarzenia nawet subiektywnie, co budzi zdziwienie, w sposób wyraźnie odczuwalny nie doświadczyła bólu. Jak zeznała, dopiero na podstawie relacji oskarżonego wywnioskowała, że to on jest sprawcą obrażenia oka. Oskarżony nie uderzył w oko „punktowo”, np. placem w oko pokrzywdzonej. Nie bez znaczenia jest również to, że istniejące wcześniej u pokrzywdzonej zmiany zanikowe naczyń i siatkówki oka prawego powodowały większą zdolność do odwarstwienia siatkówki, niż u osób zdrowych. W sprawie nie ustalono racjonalnego powodu zadania

uderzenia. Przyjęcie zamiaru ewentualnego w odniesieniu do określonego skutku wchodzi w grę tylko wówczas, kiedy ten skutek jawi się jako wysoce prawdopodobny – wręcz typowy, choć nie nieuchronny. Zadanie takiego uderzenia jakie przypisano oskarżonemu nie prowadzi zwykle do urazu skutkującego ślepotą oka. Takie następstwo ustalonego sposobu działania oskarżonego ma charakter wyjątkowy, niezwykle rzadki, jak wskazuje chociażby doświadczenie orzecznicze. Przyjęcie zatem, że oskarżony zadając uderzenie pokrzywdzonej ów skutek w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu uświadamiał sobie, jest całkowicie dowolne. Stopień prawdopodobieństwa wystąpienia negatywnego skutku zawsze wymaga stosownej weryfikacji w poszukiwaniu granicy przedziału pomiędzy zamiarem ewentualnym a nieumyślnością. Im

wyżej
prawdopodobieństwo
to zostanie
oszacowane, a
sprawca zdecyduje
się na podjęcie
wywołującej je
aktywności, tym
łatwiej i z większą
pewnością należy
przyjąć istnienie
takiego zamiaru. Z
kolei towarzyszący
podejmowanemu
zachowaniu spadek
szacowanego
prawdopodobieństwa
poniżej pewnego
progu prowadzi
do konkluzji o
braku zamiaru. W
przypadku
oskarżonego
prawdopodobieństwo
wywołanego przezeń
negatywnego skutku
(ciężkiego
uszczerbku na
zdrowiu) było za
małe, aby można
było uznać, że
zależało mu na
jego wywołaniu.
W perspektywie
przeciętnego
doświadczenia
życiowego nie
musiał się on
„poważnie” liczyć
z możliwością jego
wystąpienia.

Z całą pewnością
jednak uznać należy,
że naruszył reguły
postępowania z
zaatakowanym
dobrem prawnym
powodując skutek,
który mógł

przewidzieć. To jednak uzasadnia kwalifikację jego zachowania na podstawie art. 156 § 2 kk, a nie art. 156 § 1 kk. Jednocześnie zasadnym było przyjęcie, że oskarżony zadając uderzenie pokrzywdzonej, zamiarem ewentualnym obejmował spowodowanie takich obrażeń, które dawały podstawę do kwalifikacji czynu na podstawie art. 157 § 1 kk. Rzeczywiście bowiem średni uszczerbek na zdrowiu jest częstym następstwem ciosu pięścią w głowę w okolicy oka. Taki skutek oskarżony zatem uświadamiał sobie i na taki się co najwyżej godził. Stąd przyjęta przez Sąd Apelacyjny kwalifikacja kumulatywna. Odmienna ocena prawna zachowania oskarżonego, od tej jaką zaprezentował Sąd I instancji, zmieniała wyrażnie granice wymiaru kary. Orzekając w tej materii Sąd Apelacyjny uwzględnił te wszystkie okoliczności, którymi kierował

się Sąd Okręgowy, w tym przede wszystkim wyniki przeprowadzonego postępowania mediacyjnego i postawę pokrzywdzonej. W ocenie Sądu Apelacyjnego kara 6 miesięcy pozbawienia wolności właściwie uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu i nie przekracza stopnia winy oskarżonego i zrealizuje należycie cele o jakich mowa w art. 53 kk. Orzekając karę łączną Sąd kierował się tymi samymi względami, do których odwołał się Sąd I instancji, nie były one bowiem kwestionowane przez stronę.

Wniosek

1. obrońca oskarżonego wniosł o:
 1. przyjęcie, iż oskarżony K. T. nieumyślnie spowodował u D. P. ciężkie trwałe kalectwo w postaci ślepoty oka prawego, to jest dopuścił się przestępstwa z art. 156 § 2 kk i wymierzenie mu za ten czyn

zasadny
 częściowo zasadny
 niezasadny
 zasadny
 częściowo zasadny
 niezasadny
 zasadny
 częściowo zasadny
 niezasadny

kary ograniczenia wolności polegającej na potrąceniu części wynagrodzenia przy zastosowaniu instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary;

2. wymierzenie oskarżonemu K. T. za czyn z art. 245 kk kary ograniczenia wolności polegającej na potrąceniu części wynagrodzenia przy zastosowaniu instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary lub ewentualnie art. 37a kk

3. wymierzenie oskarżonemu K. T. za wyżej wymienione czyny kary łącznej ograniczenia wolności polegającej na potrąceniu części wynagrodzenia.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Trafny okazał się zarzut kwestionujący ustalenia w zakresie realizacji znamion strony podmiotowej przypisanej oskarżonemu. Kwalifikację zachowania oskarżonego oparto

o przepis art. 156 § 2 kk. Jednocześnie przyjęto, że oskarżony zadając uderzenie pokrzywdzonej, zamiarem ewentualnym obejmował spowodowanie takich obrażeń, które dawały podstawę do kwalifikacji czynu na podstawie art. 157 § 1 kk. Wniosek obrońcy zasługiwał więc na częściowe uwzględnienie.

Niezasadne okazały się zaś wnioski związane z wymiarem orzeczonej kary. Kara 6 miesięcy pozbawienia wolności właściwie uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu i nie przekracza stopnia winy oskarżonego i zrealizuje należycie cele o jakich mowa w art. 53 kk.

Zarzut	
Apelację od wyroku w części tj. w punkcie	zasadny częściowo zasadny niezasadny

III, w
zakresie
uznania
przez
Sad I
Instancji,
że
kwota
25 000
zł
zadośćuczynienia
stanowi
całkowite
zadośćuczynienie
na
rzecz
pokrzywdzonej
D. P.
wniósł
również
oskarżyciel
posiłkowy
zarzucając
obrazę
przepisów
prawa
materialnego,
która
miała
wpływ
na treść
orzeczenia,
a to art.
53 §
3 kk
poprzez
nieuwzględnienie
w
całości
przy
wymierzaniu
środka
kompensacyjnego
w
postaci
zadośćuczynienia
zapisów
zawartej
pomędzy
oskarżonym

<p>a pokrzywdzoną D. P. ugody mediacyjnej, z której wyraźnie wynikało, że kwota 25 000 zł tytułem zadośćuczynienia stanowi częściowe, a nie całkowite zadośćuczynienie na rzecz D. P..</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zasadna była apelacja oskarżycielki posiłkowej. Ma rację skarżąca, że strony zgodnie ustaliły w toku postępowania</p>	

mediacyjnego,
że 25
000 zł
stanowi
jedynie
częściowe
zadośćuczynienie
za
krzywdę
doznaną
przez
pokrzywdzoną.
Musiało
to
zatem
znaleźć
odbicie
w
orzeczonym
środku
kompensacyjnym.

Wniosek

Oskarżyciel
posiłkowy
wniósł częściowo
o zmianę zasadny
punktu niezasadny
III
zaskarżonego
wyroku
poprzez
orzeczenie
na
podstawie
art. 46
§ 1 kk
w
stosunku
do
oskarżonego
K. T.
środka
kompensacyjnego
w
postaci
częściowego

zadośćuczynienia
poprzez
zapłatę
przez
oskarżonego
na
rzecz
oskarżycielki
posiłkowej
D. P.
kwoty
25 000
zł.

Zwiąże
o
powodach
uznania
wniosku
za
zasadny,
częściowo
zasadny
albo
niezasadny.

W toku
postępowania
mediacyjnego
strony
ustaliły,
że 25
000 zł
stanowi
jedynie
częściowe
zadośćuczynienie
za
krzywdę
doznana
przez
pokrzywdzoną.
Uzasadnione
było
więc
żądanie
skarżącego
przyjęcia,
że

<p>orzeczone tytułem środka kompensacyjnego w pkt III części rozstrzygającej zadośćuczynienie jest częściowe.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu</p>	

<i>pierwszej instancji</i>		
1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że w ramach przypisanego w pkt I części rozstrzygającej czynu przyjęto, iż oskarżony K. T. działał z zamiarem ewentualnym spowodowania u D. P. średniego uszczerbku na zdrowiu, a skutek w postaci ciężkiego, trwałego kalectwa w postaci ślepoty oka prawego pokrzywdzonej spowodował nieumyślnie i ten czyn oskarżonego zakwalifikowano jako przestępstwo z art. 156 § 2 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, stwierdzając, że utraciło moc orzeczenie o karze łącznej.</p> <p>Nadto przyjęto, że orzeczone tytułem środka kompensacyjnego w</p>		

<p>pkt III części rozstrzygającej zadośćuczynienie jest częściowe.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Kwalifikację zachowania oskarżonego oparto o przepis art. 156 § 2 kk. Jednocześnie przyjęto, że oskarżony zadając uderzenie pokrzywdzonej, zamiarem ewentualnym obejmował spowodowanie takich obrażeń, które dawały podstawę do kwalifikacji czynu na podstawie art. 157 § 1 kk.</p> <p>Uzasadnione było przyjęcie, że orzeczone tytułem środka kompensacyjnego w pkt III części rozstrzygającej zadośćuczynienie jest częściowe, skoro okoliczność ta stała się podstawą ustaleń w toku postępowania mediacyjnego między stronami.</p>	
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do			

dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	Na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk (stosując przepisy obowiązujące do dnia 23.06.2020r.) wymierzono oskarżonemu karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności.	
6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV.	Na podstawie art. 624 kpk zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.	
7. PODPIS		

Edyta Andrzej	Andrzej
Gajga Kot	Szliwa

3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z 14 czerwca 2021 r. sygn. akt III K 150/20		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżyciel posiłkowy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z 14 czerwca 2021 r. sygn. akt III K 150/20		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana